

ANNE BABANIN TEDİP HAKKI

Arş.Gör. Sevgi Usta*

Ülkemizde fiziksel ve duygusal olarak örselenen çocukların oranını belirlemek amacıyla Malatya, Nevşehir, Afyon, Ağrı, Giresun, Trabzon, Rize, Ankara illerinde 4-12 yaşlar arasında 16.100 çocukla ilgili tarama yapılmıştır. Taramanın bulgularına göre, bu çocukların istismara uğrama oranları %33.55 olarak belirlenmiştir. Çocuklarda yaş büyüdükçe örselenmenin azaldığı görülmüştür. (4-6 yaş grubu çocuklarda örselenme oranı %40.7 iken, 7-10 yaş grubunda %33.5, 11-12 yaş grubunda ise %25.8 dir.) Araştırmalara göre örselenen çocukların üçte ikisi okul öncesi çağı çocuklarıdır. Çünkü bu çocuklar savunmasızdır, isteklerini dertlerini kolayca dile getiremezler, ev ortamından uzaklaşmayı kolaylıkla başaramazlar, sürekli örselleyici anne ya da baba ile birlikte dirler. Yedi yaşından büyük çocuklar ise okula başladıktan sonra, ikinci bir yakın sosyal çevreleri olmakta, ev ortamından uzaklaşabilmekte, anne baba ile daha az birlikte bulunmaktadırlar. Örselenen çocukların duygusal sorunları ise tikler (%30.2), gece işemesi (%22.0), öfkelenme (%45.3), aşırı saldırganlık (%21.9), aşırı çekingenlik (%21.3), karanlık korkusu (%28.4), hastane- tedavi korkusu (%28.4), hayvan korkusu (%21.0), yalnız kalma korkusu (%19.9), gerçek dışı korkular (%15) olarak belirlenmiştir. Örselenme kız çocuklarında daha fazladır (%34.6, erkeklerde %32.5). Yirmi yaşında ve daha küçük anne ve babaların çocuklarında örselenme oranının daha yüksek olduğu, eğitim seviyesiyle orantılı olarak azaldığı, geniş ailede, çocuk sayısının çok olduğu kalabalık ailede örselenmenin yüksek olduğu da bulgular arasındadır¹.

Araştırma konusu olan fiziksel (örselenme) istismar en geniş anlamda çocuğun kaza dışı hasar almasıdır. Fiziksel istismarın bir başka tanımı da, "çocuğa bakan, veya bakmakla yükümlü olan birinin, çocukta ekimozlar, deri sıyrıkları ya da tıbbi bakım gerektiren herhangi bir lezyon yaratan cezalandırma yapması" dır. Aile içindeki çocukların kaza dışı yaralanmalarına da "ebevyn istismarı" denmektedir². İtme, tokatlama, çimdikleme,

* I.Ü. S. B. F. Kamu Yönetimi Bölümü, Hukuk Bilimleri Anabilim Dalı

¹ Verilerin toplanması, sekiz ilde (il merkezi, ilçe ve köylerde) Ana ve Çocuk Sağlığı merkezlerine gelen annelerle görüşülerek, bu annelerin 4-12 yaşları arasındaki kız ve erkek çocukları araştırmaya alınarak yapılmıştır. Bilir, Ş.- Arı, M.- Dönmez, N.B.- Güneysu, S., "4-12 Yaşları Arasında 16.100 Çocukta Örselenme Durumları İle İlgili Bir İnceleme", (Der: Konanç, E.- Gürkaynak, İ.- Egemen, A.) Çocuk İstismarı ve İhmali, Çocukların Kötü Muameleden Korunması I.Ulusal Kongresi 12-14 Haziran 1989, Ankara 1991s.49 vd.

² Ogata, S., Goodrich, C., Westen, H., (1990). childhood sexually and physically abuse in adult patients with borderline personality disorder, Am. psychiatry Vol.147 pp 8 Polat, Oğuz,

boğazına sarılma, eline geçirdiği cisimle saldıрма, kemik kırma, terk, gibi fiiller sonucu meydana gelmektedir. Bu fiiller vücutta ekimozlar, yumuşak doku zedelenmesi, vücutta şişlikler ve yara izleri, kemik ve eklemler hasarları, beyin ve göz hasarları, iç organlara ait hasarlar, gelişme geriliği gibi gözle görülür fiziksel örselenmeler ile öz saygının yitirilmesi, kaygı, korku, saldırganlık, yıkıcılık gibi görülmeyen duygusal örselenmelere neden olmaktadır.

Hukuk sistemimizde de, doğrudan kişinin beden bütünlüğüne, maddi manevi varlığına yönelik kısaca, kişilik haklarına yönelik hukuka aykırı fiillerdendir. Anayasada, herkesin yaşama, maddi ve manevi varlığını koruma ve geliştirme hakkına sahip olduğu, kimseye işkence ve eziyet yapılamayacağı, insan haysiyetiyle bağdaşmayan bir cezaya veya muameleye tabi tutulamayacağı öngörülmüştür (AY.m.17/I,III). Özel olarak düzenlenmiş hükümler yanında bu fiiller genel olarak Ceza hukukumuzda kasten müessir fiil kapsamında suç olarak düzenlenmiştir (TCK m.486 vd.). Genel olarak fiziksel istismarı hukuka aykırı sayan hukuk düzenimiz, aile söz konusu olduğunda özel hüküm öngörerek anne babaya çocuklarını eğitmek amacıyla tedip hakkı tanımıştır. Tedip hakkı, anne baba tarafından çocuğun fiziksel istismarını hukuka uygun kılmakta mıdır?

Hukukumuzda çocuk kural olarak 18 yaşına kadar anne ve babasının velayeti altındadır. Velayet hakkı anne-babaya çocuğun kişiliği ve malları üzerinde çeşitli yetkiler verirken görevler de yüklemektedir.

Görevlerinden biri çocuğun bakımını ve eğitimini sağlamaktır. Bunu ekonomik, sosyal ve kişisel imkanları ile orantılı olarak yerine getirecektir (MK.m.264/II). Eğitim, okutma, yetiştirme görevini gereği gibi yerine getirebilmesi için çocuğun anne, babasına itaat yükümlülüğü öngörülmüştür. Yaşıyla orantılı olarak değişmesi gereken bu yükümlülüğünü yerine getirmeyen çocuğa karşı anne-babaya "tedip hakkı" nı kullanma yetkisi verilmiştir (MK.m. 267)³. Tedip hakkı, çocuğu

Ziyalar, Neylan, "Çocuk İstismarının Hukuki Boyutları". Argumentum. Mayıs 1993, Yıl:3, S:14, s.1'den naklen.

³ 1984 yılı Medeni Kanun Ön Tasarısı'nda da tedip hakkı yer almaktadır. Farklı olarak açıkça bir sınırlama getirilerek "gerekli ölçüde zor kullanabilecekleri" hüküm altına alınmıştır (m.258). Psiko-sosyal literatürde, ileri sürülen tedip yöntemlerinin çocuk üzerindeki olumsuz etkileri dikkate alınarak, velayet hakkının tedip hakkını da içerdiği gerekçesiyle tedip hakkına ilişkin hüküm İsviçre Medeni Kanunundan

uslandırarak, itaat görevini yerine getirmesini sağlayacak "ailevi bir yaptırım" olarak öngörülmüştür⁴. Çocuğun itaat ödevi içerik yönünden velayetin amacı ile sınırlıdır. Ana baba, çocuktan ancak onun yararına olan düzenlemelerine itaat etmesini bekleyebilirler. Çocuk, kendi yararına ve kişiliğine aykırı olan talimatlara uymak zorunda değildir⁵. Sadece çocuğun uymak zorunda olduğu talimata uymaması halinde anne babanın tedip hakkı sözkonusu olabilecektir. Tedip hakkının sınırları ise özel olarak belirlenmemiştir.

Medeni Kanun, Çocuk Mahkemeleri Kanunu ve Türk Ceza Kanunu'nda bu sınırları belirleyen hükümler yer almaktadır. Bu hükümler çocuğun korunmasına yönelik olarak, hakim in anne babaya müdahale hakkının sınırlarını düzenlemektedir.

Hakim, Medeni Kanun'a göre bedensel veya zihinsel gelişimi tehlikede bulunan veya duygusal olarak metruk/yalnız kalan (MK.m.273); Çocuk Mahkemeleri Kanunu'na göre de beden, ruh ve ahlaki gelişmeleri veya şahsi güvenlikleri tehlikede olan çocuklar hakkında tedbir kararı alabilecektir (m.14).

Türk Ceza Kanununda kendilerine tanınan disiplin yetkisini kötüye kullanıp çocuğun sağlığına zarar veren, tehlikeye düşüren veya 12 yaşından küçükler için fiziksel ve duygusal istismar olarak nitelendirilebilecek durumları içine alan çocuğa sevecenlik ve bağışlayıcılıkla bağdaşmayan biçimde davranan anne babaya ceza verip velayetlerinin kaldırılmasına da hükmedilebilecektir (TCKm.477,478, 479)⁶.

Çocuğun bedensel, ruhsal, ahlaki gelişmesi, şahsi güvenliğinin korunmasına ilişkin bu hükümleri "çocuğun güvenliği ilkesi" ışığında değerlendirmek gerekecektir. Bu kavramın Medeni Hukuk bakımından alınacak tedbirlerin ölçüsünü oluşturacağı vurgulanmış ve Medeni Hukukun temel ilkelerinden biri

çıkartılmıştır. Ayrıntılı bilgi için , Akyüz ,Emine, Çocuğun Güvenliği Sorunu, Ankara 1991, s.43 vd.

⁴ İnan, A.Naim, Çocuk Hukuku, 1969 Ankara, s.130.

⁵ Oğuzman, Kemal, Dural, Mustafa , Aile Hukuku;İstanbul 1994, s.280.

⁶ Eğitim ve disiplin araçlarının kötüye kullanılması ve aile bireylerine karşı kötü muamele ile ilgili olarak 1987-1991 yılları arasında 2445 dava açılmıştır. 2812 erkek , 290 kadın sanık olarak yargılanmıştır. Yücel, Mustafa T., "Ailede Şiddet, Çocuk Suçluluğu ve Çocuk Yargılaması", Çocuk İstismarının ve İhmalinin Önlenmesi Birinci Balkanlar, Kafkasya ve Ortadoğu Konferansı'nda sunulan Tebliğ, 19-21 Nisan 1993, Ankara

olarak nitelendirilmiştir⁷. Benimsediğimiz 20 Kasım 1959 tarihli Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Bildirgesi⁸, bu ilkeyi öngörmektedir. "Çocuğun özgürlük ve haysiyet içinde sağlıklı ve normal biçimde beden,fikir ve ruh gelişiminin sağlanabilmesi için güvenliğinin korunması gerekmektedir (m.2) . Yargıtay da bir kararında açık olarak "tedip hakkı(nın) ana babaya, çocuğun esenliğine aykırı, onun ruhsal ve fiziksel dengesini bozacak nitelikte uslandırma araçlarına başvurma hakkını vermeyeceğini" belirtmiştir⁹. Anne babanın tedip hakkı çocuğun güvenliği ilkesi ile sınırlandırılmıştır. Özellikle son on yıldan beri her türlü bedensel veya ruhsal cezanın çocuğun güvenliğine zarar verdiği ve pedagojik değerinin

⁷ İnan,A.Naim, age.,s. ; Bu kavram yüzyılımızın başlarında özellikle İsviçre Hukuk doktrininde kullanılmıştır. Akyüz,Emine, Çocuğun Güvenliği Sorunu, Ankara 1991,s.2.

⁸ Bildirge metni için bk. Tiryakioğlu, Bilgin, Çocukların Korunmasına İlişkin Milletlerarası Sözleşmeler ve Türk Hukuku, Ankara 18991. Sözleşme 1991 yılında imzalanmış, TBMM nde görüşülmek üzere beklemektedir. 1989 yılında ilan edilen BM Çocuk Hakları Sözleşmesi "çocuğa en yararlı olanı" (the best of interest) ilke edinmiştir. Sözleşme, çocuk için ideal ortamın anne- baba yanı olduğunu kabul etmiştir. Ancak Taraf Devletler, çocuğun anne babası tarafından kötü muameleye maruz bırakılması yada ihmal edilmesi durumlarında çocuğun görüşünün de alınması suretiyle anne-babasından ayrılmasına karar verebileceklerdir(m.9/I,II). Çocuğun aile ortamında bulunması onun zararına ise Devletten özel koruma ve yardım görme hakkına sahip olacaktır. Taraf Devlet kendi ulusal yasasına göre uygun bakımı sağlayacaktır. Bu bakım, Koruyucu aile yanına verme, evlat edinme gerekiyorsa çocuk bakımı amacı güden uygun kuruluşlara yerleştirmeyi de içerir. Bu çözümler düşünülürken, çocuğun yetiştirilmesinde sürekliliğin korunmasına ve çocuğun etnik, dinsel, kültürel ve dil kimliğine gereken saygı gösterilecektir (m.20).

Taraf Devlete yüklenen bir görev de çocuğun bakımını üstlenen anne-baba, vasi gibi kişilerin yanında iken her türlü istismar ve kötü muameleye karşı korunması için gerekli yasal, idari, toplumsal, eğitsel bütün önlemleri almasıdır. Bu koruyucu önlemler kötü muamelelerin önlenmesi, belirlenmesi, bildirilmesi, yetkili makama havale edilmesi, soruşturulması, tedavisi ve izlenmesi için gerekli başkaca yöntemleri ve uygun olduğu takdirde adliyenin işe el koyması olduğu kadar durumun gereklerine göre çocuğa ve onun bakımını üstlenen kişilere, gereken desteği sağlamak amacı ile sosyal programların düzenlenmesi için etkin usulleri de içermelidir(m.19).

⁹2.HD.10.6.1965,E.3060/K.3118 (Yazıcı/Atasoy, No:1044)

bulunmadığı ileri sürülmektedir¹⁰. Çocuğun ruhsal güvenliği açısından cezanın özellikle bedensel cezanın ona istenilen davranışları ve alışkanlıkları öğretmek bakımından hiç bir yararının olmadığı, bedensel cezanın çocukta ana,babaya karşı korku öfke ve nefret duygularının gelişmesine,bağımlı bir kişiliğin ya da tam aksine başkaldırıcı bir tutum içinde isyankar bir kişiliğin oluşumuna sebep olabileceği ileri sürülmektedir¹¹. Türkiye'de yapılan araştırmalar, dayağın okul başarısında olumsuz etkisi bulunduğunu ortaya koymuştur. Başarısız öğrencilerin %30'unun ailelerinde dövülen çocuklar olduğu, başarılı öğrencilerin ise ancak %16'sının dayak yediği görülmüştür. Yine evden kaçanlarda da baba baskısı ve dayağın önemli bir yer tuttuğu ortaya konmuştur. Suçlu gençlerin %59'u, babalarının kendilerine aşırı bir görev yüklemeleri nedeniyle, ya da yapacakları bir hatadan dayak yiyecekleri korkusu ile evlerinden kaçıp suç işlediklerini söylemişlerdir¹².

Bedensel cezanın bu etkileri de dikkate alınarak çocuğu kendine özgü kişiliğe sahip, bağımsız bir birey olarak kabul etmek gerekmektedir. Hak ve özgürlüklerinin sınırlarını dengeli bir biçimde belirleyerek, bu sınırlara uymayan çocuğa, "insanlararası ilişkilerde uyması gerekli kuralları anlatacak" türde tedip vasıtası uygulanmalı, bedensel ceza, aşığılama gibi onun bedensel ve duygusal güvenliğini tehlikeye düşürecek tedip türleri düşünülmemelidir¹³.. Oysa, hukuk doktrinimizde, birkaç Yargıtay kararında tedip hakkının anne babaya çocuğa karşı bir dereceye kadar şiddet kullanma yetkisi verdiği belirtilmektedir¹⁴. Doktrinimiz ve

Yargıtay ağırlıklı olarak çocuğa bir dereceye kadar şiddet uygulanmasına izin verirken, bu yüzden "ruhsal güvenliğinin bozulmasını", "manevi varlığını geliştirme hakkının varlığını", "çocuğun da hak ehliyetine sahip bir kişi" olduğunu, "bütün insanların onurlarının korunmasında eşit olduklarını" dikkate almamış olmaktadır.

Ancak bu yorumların Ülkemiz gerçeklerine teslim olmak anlamına geldiği ve bu anlayışın yargıtay ve saf hukuk doktrinimizce de uygun davranışlar olarak kabul edildiği düşünülebilir.

Çünkü fiziksel ceza geleneksel eğitim anlayışımızda yeri olan davranışlardandır. Türkiye'de otoriteye başeğme davranışı toplumsal normlardan kaynaklanmaktadır, otoriteye karşı itaat göstermek anne-baba tarafından, otorite sağlamak üzere uygulanan baskı yöntemleri, yetişkinler ve çocuklar tarafından benimsenegelmiştir. Yurt çapında yapılan bir köy araştırmasında, mülakat yapılan köylülerden % 59'u dayak atmanın, ana baba sözünden çıkan bir çocuğa karşı uygulanacak en iyi çocuk terbiyesi olduğunu söylemişlerdir¹⁵. Ayrıca, fiziksel şiddetten dolayı anne/babaya dava açılması ve cezai ve hukuki hükümlerin uygulanması halinde de sonuç çocuk açısından çok olumlu olmamaktadır. Anne veya babanın velayetinin kaldırılması durumunda çocuk diğer eşin velayetinde yani aynı ortamda kalmaktadır. Mahkeme kendiliğinden çocuğa vasi atayamamaktadır. Çocuğun korunmasını sağlamak için durumu asliye mahkemesine bildirme görevini de işlerin yoğunluğu nedeniyle çoğunlukla yapamamaktadır. Yaptığı zaman da, çocuğun durumu hakkında araştırma yapmak için örgütü olmadığından, iş yoğunluğu ve uzmanlık alanına da girmediği için çocuk için en uygun tedbir kararını verememektedir. Cezalandırma halinde ise çocuğunu dövenin büyük oranda babalar olması nedeniyle, evde çalışan da yoksa yine çocuk zarar görmektedir. Anne veya babayı çocuk şikayet etmişse bu durumda da çocuğun ailesinin yanında kalması güçleşmektedir. Basına yansıyan bu tür olaylarda genellikle çocuk aileden alınıp Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu'nun kuruluşlarından birine yerleştirilir. Ancak kurum bakımının nicelik ve nitelik olarak yetersizliği ve zararları sorgulanmakta ve tartışılmaktadır. Özellikle küçük çocuğun kuruma yerleştirilmesinin de olumsuz sonuçları

10 Akyüz,Emine, age.s.44 dn.39 da anılan yazarlar)

11 Özdoğan ,Belka, Çocuk ve Oyun Terapisi Ankara 1989s.11-12; Çocuk İstismarı ve İhmali, Çocukların Kötü Muameleden Korunması I.Ulusal Kongresi 12-14 Haziran 1989, Ankara 1991

12 11 Yavuzer,Haluk ,Ana-Baba ve Çocuk, İstanbul 1986 s.50 ; Öter,Gülay,Akalın,Nejat "Paşakapısı Cezaevindeki Tutuklu Çocukların,Psiko-Sosyal, Sosyo-Kültürel, Ekonomik ve Kriminolojik Özellikleri", Adliye ve Çocuk Suçluluğu Sempozyumu, MÜ.Hukuk Fakültesi 10.Yılı, İstanbul 1993 s.117 vd.

13 Akyüz,age.,s.44 ; Özdoğan , Belka, Çocuk ve Oyun Terapisi Ankara 1989.

14 Feyzioglu, N.- Özakman, C.- Sarial, E., Aile Hukuku, (3.baskı), İstanbul 1986, s.512; Öztan, Bilge, Aile Hukuku, (2.baskı), Ankara 1983, s.382; Köprülü, B.- Kaneti, Selim, Aile Hukuku, (2.baskı), İstanbul 1983, s.249 ; Oğuzman, Kemal, .Dural, Mustafa , Aile Hukuku;İstanbul 1994, s. 280; Dalamalı,Lütfü, Kazanç,Faruk,Kazanç, Muharrem, İlmi ve Kazai

İçtihatlarla Açıklamalı Türk Medeni Kanunu,Cilt II,İstanbul 1993. s.655; Şener ,Esat, Açıklamalı,İçtihatlı Türk Medeni Kanunu, Ankara 1989, s.498 ; Y2HD E.3060, K:3118, T;10.6.1965, s.46, Özmen , İsmail, Vesayet Hukuku Davaları , İstanbul 1989,s.48.;

15 KAĞITÇIBAŞI, Çiğdem, Gençlerin Tutumları Kültürlerarası Bir Karşılaştırma, ODTÜ, Ankara 1973, s.20

vardır ve çocuğun gelişimini zedelemektedir¹⁶. Çocuk, korunmaya muhtaç durumdaysa, 15 yaşını bitirmemiş olanlar için korunma kararının Çocuk Mahkemesince verilmesi ve Yasada öngörölmüş tedbirlerden birinin uygulanması emredici nitelikte hükümdür. Ancak Ankara, İstanbul, İzmir ve Trabzon'da kurulabilen Çocuk Mahkemelerinde iş yükünün çok olması, sadece ceza mahkemesi olarak görölmeleri ve başvuru olmaması nedeniyle emredici nitelikteki bu hüküm uygulanmamaktadır.

Türk Ceza Kanununda yer alan hükümlerde bu tür fiziksel istismar olaylarında durumu meslekleri dolayısıyla öğrenen psikolog, rehber öğretmen, hekim, ebe gibi görevlilere durumu ilgili yere bildirme görevi verilmiştir. Bildirmemeleri veya geç bildirmeleri halinde ceza öngörölmüştür (TCK.m.530). Ayrıca ilgili olduğu kurumda bir suç işlendiğini öğrenen, tanık olan devlet memuruna da durumu bildirme yükümlülüğü getirilmiştir, aksi halde hapis ve memuriyetten yoksunluk cezası öngörölmüştür (TCK.m.235). Aynı şekilde üçüncü kişilerde bu tür olayları öğrenip tanık olduklarında "ihbar eden" sıfatıyla durumu yetkili karakol ve savcılıklara bildirebilirler. Ancak aile içi şiddete "özel" olduğu inancı ile kimsenin karışmak istememesi, dayanın geleneksel eğitim sistemimizde bir dereceye kadar normal karşılanması, özellikle küçük çocuğun bu durumu bildirememesi, duruma tanık olanların ne yapacağını bilememesi, polisin uzlaştırıcı davranmaya çalışması gibi nedenler bu olayların savcılıklara ulaşmasını engellemektedir. Savcılıklara ulaşan ya da dava konusu olan olaylarsa hastaneye kaldırılan çocuğun basın aracılığıyla kamuoyuna duyurulması ile mümkün olabilmektedir. Bunun dışındaki olaylar gün ışığına çıkmamakta ve bu konuda toplumsal bir duyarlılık oluşmamaktadır. İstanbul'da belli hastanelerin acil servislerinde ve adli tabipliklerde yapılan üç yıllık araştırmalarda çocuk istismarına ilişkin ancak üç vaka bulunabilmiştir¹⁷.

Sonuç olarak, hukuk sistemimiz çocuğa anne, babaya bedensel ceza uygulama

¹⁶ CILGA, İbrahim, "Toplumun Koruması Altındaki Çocukların İhmal ve İstismarı", (Der: Konanç, E.- Gürkaynak, İ.- Egemen, A.) Çocuk İstismarı ve İhmali, Çocukların Kötü Muameleden Korunması I.Ulusal Kongresi 12-14 Haziran 1989, Ankara 1991 s.261vd.

¹⁷ Cumhuriyet (Ek), 18 Ekim 1993 ; Öter, Gülay, Akalın, Nejat , "Paşakapısı Cezaevindeki Tutuklu Çocukların, Psiko-Sosyal, Sosyo-Kültürel, Ekonomik ve Kriminolojik Özellikleri", Adliye ve Çocuk Suçluluğu Sempozyumu, MÜ.Hukuk Fakültesi 10.Yılı , İstanbul 1993 s.119.

izni vermemektedir. Sorun, çocuğun bu konudaki haklarını talep yetkisini kullanamamasıdır.

Öncelikle geleneksel eğitim anlayışımız hemen her kurumda fiziksel örselenmeye izin vermektedir. Şiddetin her türünü , hedef olarak, tanık olarak ya da iletişim araçları aracılığıyla görerek, en azından "haketmişim", "bütün anne,babalar yapıyor" diye düşünerek içselleştirmek durumunda bırakılmaktadırlar. Fiziksel istismara tanık olanların durumu bildirmemesi, mahkemelerin bu konuda uzmanlaşmamış olması, çocuğun iyileştirilebileceği, yerleştirilebileceği sosyal örgütlerin olmaması, yetersiz oluşu, çocuğa verilen değer de bu hakkın uygulamaya geçmesini engellemektedir.

Bu koşullarda olayın meydana gelmesini beklemek yerine öncelikle anne, babaların ve çocuklarla yakın temastaki kişilerin bu konuda eğitilmesi, olayları önlemeye katkıda bulunacak, dolayısıyla daha gerçekçi olacaktır. Geleneksel eğitim anlayışımız gerçeğini de dikkate alarak, velayet hakkının kapsamında var olduğunu kabul ederek, tedip hakkının kaldırılması ve bir adım daha atarak, açık olarak fiziksel istismarın yasaklanması doğru olacaktır.